

Meike Ziervogel

MAGDA

Traducció **Dídac Gurgui**

Editorial **LES HORES**

MAGDA

Meike Ziervogel
MAGDA

Traducció de **Dídac Gurguí**

Editorial **LES HORES**

Títol original en alemany: *Magda*
Autor: Meike Ziervogel

Primera edició: Novembre 2017

© Meike Ziervogel 2013

© First published in English by Salt Publishing, 2013

Published by arrangement with Cristina Mora Literary & Film Agency
(Barcelona, Spain)

© de la traducció: Dídac Gurguí

© de la correcció: Maite Puig i Manuel Gómez Poyato

© de l'edició: Editorial Les Hores S.L. 2017

www.editoriallshores.com

hola@editoriallshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com

© de les fotos de la coberta: iStockPhotos

© de la foto de Magda Goebbels a coberta: German Federal Archives
Bundesarchiv, Bild 183-R22014 / CC-BY-SA 3.0

Maquetació: Dan Monells www.room.cat

Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-24313-2017

ISBN: 978-84-946775-5-7

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Índex

Els preparatius	11
La nena entre les parets del convent	17
La mare i el comissari	29
La crida	43
El diari de la Helga	51
El pastiller	77
La visió de la Magda Goebbels	91
La darrera tasca	103
Epíleg	113

MAGDA

Els preparatius

LA MAGDA ENTRA A L'ESTUDI d'en Joseph sense picar a la porta. En Joseph camina amunt i avall, de la llar de foc a la *chaise longue*, les mans enllaçades a l'esquena, inclinat lleugerament endavant. No es deté quan la seva esposa entra. La Magda creua l'estança, seu a l'escriptori i agafa paper, ploma i tinta i comença a escriure. Quan ha acabat, treu uns quants bitllets del primer calaix i els divideix amb calma entre tres sobres que després tanca amb les cartes a dins. En Joseph encara es passeja amunt i avall. Saben què s'ha de fer; pot confiar en la seva esposa.

Ella surt de l'estança amb les lletres a la mà. La cuinera, a la cuina, és la primera. La Magda li entrega el sobre.

—Apreciem enormement el servei que ens has fet, però ja no et necessitem.

—Senyora, si us plau, no es precipiti —suplica la cuinera—. Hi ha d'haver més opcions.

Una mestressa estricta, això és el que ha estat durant tots aquests anys; però amb ella, amb la Bertha, sempre ha estat justa. Després d'haver viscut juntes tants anys i d'haver vist fer-se miques el somni que compartien, segur que agraeix una mica de companyonia. Però la Magda se la mira inexpressiva.

—Bertha, controla't. Marxes d'aquí a mitja hora.

És més fàcil amb el jardiner i el xofer d'en Joseph, menys emotiu. Ells també reben els seus sobres, on trobaran una

quantitat més que suficient; com a mínim els durarà uns quants mesos. Una indemnització decent. Que siguin feliços.

Completada la tasca, la Magda seu a la gran taula de la cuina i fuma una cigarreta. Aleshores fa sonar la campana que penja al costat de la porta, un senyal per als nens perquè es reuneixin. I ja venen, corrent escales avall, encapçalats per en Helmut, el seu nen de nou anys tan prim i fràgil i anèmic que sembla tenir-ne set. Va disfressat d'indi pelloja. Un cap indi, sembla, per l'impressionant tocat de plomes de faisà tenyides de vermell, verd i blau. Duu un tapall sobre els pantalons curts i porta una destal a la mà. En Karl, el xofer d'en Joseph, va fer-li aquesta disfressa d'indi. La Holde, la Hedda i la Heide, les tres petites, segueixen el seu germà trepitjant-li els talons. La Holde i la Hedda seuen al banc, una a cada costat del seu germà, i la Heide, de quatre anys, se li enfila a la falda. Seuen tots ben quietes, observant la seva mare en silenci. Estan acostumats a veure la Bertha durant el dia, especialment a la cuina; la seva mare, si hi apareix, ho fa només a l'hora del sopar. Finalment la Hilde, d'onze anys, arrossegant els peus travessa la porta i seu al banc. La Magda somriu als seus cinc menudets, esperant que arribi l'última, la més gran. Es pregunta si la Helga no deu haver baixat ja i és dempeus al passadís, rere la porta.

—Helga —la crida la Magda. I altre cop:— Heeelga!

No hi ha resposta.

—Pots venir i seure amb nosaltres —diu la Magda al silenci.

La Holde deixa anar una rialleta.

En Helmut li pessiga el braç.

—Calla!

—Que saps on és, la Helga? —pregunta la Magda a la més petita.

Amb els llavis premuts, la Holde fa que no amb el cap.

—Bé... —la Magda alça la veu—. Estic segura que la Helga podrà sentir-nos, sigui on sigui.

I la Magda sent la mirada de la seva filla a l'esquena. Tomba el cap ràpidament. Sent el tic-tac del rellotge de la cuina. Torna a mirar els seus fills.

—Farem un viatge molt llarg.

Cinc parells d'ulls infantils estan fixats fermament en la seva boca. No fan crits d'entusiasme; no semblen contents. En lloc d'això, llancen mirades d'escepticisme a la seva mare.

—Que vindrà, el pare? —finalment demana en Helmut.

La Magda fa que sí amb el cap.

—Sí, el pare també vindrà. Són unes vacances en família.

—Unes vacances en família a ca l'oncle Adolf, a la muntanya, com les que fèiem abans? —pregunta la Holde. Li agrada l'oncle Adolf, aquell senyor sorrut a la seva casassa. Allà els deixaven menjar galetes a la cuina quan volien.

—Potser passem per casa de l'oncle Adolf —respon la Magda—. Però anem encara més lluny, aquest cop.

—A on? —pregunta en Helmut, observant la seva mare amb atenció, com si se'n malfiés lleugerament.

—És una aventura —dubta la Magda, preguntant-se tot d'una quina és la millor manera d'explicar-ho als nens—. Ens n'anem d'aventura, com els colons blancs que marxaven a Amèrica. A l'Oest Salvatge.

—Però jo no soc un colon blanc —interromp en Helmut a la seva mare, indignat—. Jo soc un pelloja, un cap pelloja. Aquestes són les meves dones. Si tu ets una colona blanca, ens mataràs.

—Els indis no moren, se'n van als Terrenys de Caça de la Felicitat —diu la Magda per tranquil·litzar el seu fill.

En Helmut sembla satisfet amb la resposta.

—Necessitarem molt equipatge? I hi haurà cavalls per muntar? —la Heide s'espavila tot d'una.

—No cal que feu maletes. No podem endur-nos gran cosa. Podeu agafar una joguina cadascun. Aquesta nit us donaré un bon bany calent i us posareu pijames nets. Necessitareu un bon

descans. I perquè descansen bé de veritat, podeu beure un got de llet calenta amb mel al llit.

—Oh! —la Heide pica de mans emocionada—. Com quan estem malalts?

—Exacte. I demà anirem a Berlín, al búnquer de l'oncle Adolf, on ens quedarem uns pocs dies, potser. I després, seguirem.

—Però, i què hi ha dels russos? Pensava que ens tenien rodejats.

En Helmut branda la seva destral, agafant-la amb força.

—Els russos? —la Magda somriu, arronsant les espatlles casualment—. L'exèrcit els ha fet fora.

—Per això el pare és a casa? Perquè hem guanyat la guerra?

—Sí, estimat, perquè hem guanyat la guerra. Exacte.

—Mentida.

La Helga ha aparegut a la porta. Ningú no l'ha sentida venir o l'ha vista allà plantada.

—Hem perdut la guerra —crida la Helga—, i l'oncle Adolf és mort.

La Magda acluca els ulls, els fixa en la seva filla. Però abans no té temps de respondre, senten la veu d'en Joseph:

—Hem guanyat la guerra, hem derrotat l'enemic i el Führer està sa i estalvi.

La seva silueta apareix darrere la Helga en la penombra del vestíbul. Fa un pas endavant més, posa lentament les mans sobre les espatlles de la seva filla i la fa girar per tenir-la cara a cara. Aleshores alça una mà com si volgués clavar-li una bufetada. La Helga s'encongeix i evita la mirada del seu pare.

—No tornaràs a deixar anar mentides com aquesta. T'ha quedat clar?

Li tremola la veu, i la mà que té aixecada.

La Helga no alça la vista. Percep de cua d'ull la mà enlairada. El pare mai li ha pegat, ni tan sols ha estat a punt.

—Què fareu amb nosaltres? —xiuxiueja.

—Anem d'aventura —crida la Heide.

—Veus? Escolta't la teva germana petita —respon en Joseph.

Abaixa la mà, però torna a alçar-la bruscament i, com si canviés d'idea a l'últim moment, acarona suaument la galta de la seva filla gran abans de donar la volta i caminar cap a les escales. Lentament comença a pujar-les.